

EL LLENGUATGE

Us en volia

parlar 24/II/1933

Oracions com «Hi vaig anar-hi» o «Ho volia dir-ho» són pleonàstiques. Amb un sol cop que hi figuri el pronom n'hi ha prou: Hi vaig anar i Ho volia dir o bé Vaig anar-hi i Volia dir-ho. Aquestes perifrasis verbals, constant com constant d'un verb en forma conjugada i d'un infinitiu, admeten els pronoms en totes dues posicions: al davant—hi vaig anar—o bé posposat a l'infinitiu—volia dir-ho.

L'elecció entre totes dues solucions és totalment facultativa i, com hem dit, només cal vetllar de no incórrer en la duplictat. Ara: és bo de tenir en compte que el llenguatge parlat té una marcada preferència per la primera solució—els pronoms davant el verb—que origina unes frases més fluides, especialment quan es tracta de tot un conjunt pronominal. Per això ens maravellem continuament que en obres de teatre, en què amb tant d'afany—si més no teòricament—es persegueix un llenguatge viu i dinàmic, que afavoreixi el que en diem la versemblança dels diàlegs, alguns autors hagin optat en aquests casos, gairebé sistemàticament, per posposar els conjunts pronominals a les perifrasis verbals de què constitueixen els complements. Nosaltres creiem decididament que en lloc de Voldrà dir-me-la, Vols escapar-te? Podrà defensar-se? Vam agafar-nos-els, Van queixa-se'n, Volia parlar-vos-en, és preferible—més viu, eficaç, i versemblant—Me la voldrà dir. Et vols escapar? Es podrà defensar? Ens els vam agafar, Se'n van queixar i Us en volia parlar.

Si és que algú ho fa deliberadament perquè sosté, sobre aquest punt un criteri oposat al nostre, l'hi respectem plenament. Però qui no s'hagi plantejat aquesta qüestió, creiem que val la pena que s'aturi a pensar-hi i que, sense que li calgui atènyer-s'hi rigorosament, es beneficiï del criteri que hem exposat.

ALBERT JANE